

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.601 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 oktober 2008 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 24 oktober 2007 België binnen en verklaart zich op 25 oktober 2007 vluchteling.

Op 14 mei 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 16.248 van 23 september 2008 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 23/09/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en omdat zij op basis van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten afleveren.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 14 mei 2008 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 16.248 van 23 september 2008 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dienden te worden geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verzoeker is in het verzoekschrift de mening toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter

bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In het arrest nr. 16.248 van 23 september 2008 stelt de Raad dat uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat de situatie op dit ogenblik in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De verwijzing van verzoeker in het verzoekschrift naar de website www.diplomatie.be waarop algemeen reisadvies wordt verstrekt, doet hieraan geen afbreuk. In het arrest van de Raad werd immers de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de vaststelling dat hij *"geen enkele garantie heeft bij een gedwongen terugkeer naar Irak op enige veiligheid of dat hij hulp zou kunnen krijgen van zijn eigen autoriteiten in het kader van onmenselijke behandelingen"*. Met deze uiteenzetting brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. Verzoeker beweert dat hij geen hulp zou kunnen krijgen van zijn eigen autoriteiten, maar hij onderbouwt dit niet verder met concrete gegevens. Met de beknopte uiteenzetting in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.